

ministeren til nøje at følge udviklingen i anvendelsen af forhandlet finansiering.

Nogle andelsejendomme kan være i så dårlig stand, specielt hvis de inden for de senere år er overgået fra privat udlejning til andelsboliger, at det kan være nødvendigt at yde tilskud til ikke-værdiforøgende forbedringer. Det er derfor SF's opfattelse, at kommunerne bør have mulighed for at dække ikke-værdiforøgende forbedringer i andelsboligejendomme, hvor det er nødvendigt for at få renoveret ejendommen.

SF finder det meget problematisk, at det ikke i lovforslaget er angivet, hvorledes kommunernes ekstra udgifter til dækning af de ikke-værdiforøgende forbedringer vil fordele sig på kommunerne, og ej heller, hvor store ekstra udgifter kommunerne får som følge heraf. Det er SF's opfattelse, at det sandsynligvis vil give de større bykommuner ekstra udgifter, som de bør kompenseres for. Konsekvensen kan blive en mindre byfornyelsesaktivitet i forhold til de tungeste ejendomme.

Et andet mindretal i udvalget (EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme for ændringsforslag nr. 1-5 og nr. 7-13, og mindretallet vil stemme hverken for eller imod ændringsforslag nr. 6.

Enhedslisten kan ikke støtte lovforslaget, der handler om at spare penge på byfornyelsen, hvilket betyder dårligere vilkår for andelsboligforeningers byfornyelse, risiko for kommunal overbudgettering i forbindelse med byfornyelsessager og i almindelighed gør byfornyelsen mere uoverskuelig.

Enhedslisten kan støtte de fleste af ændringsforslagene, der giver nødvendige præciseringer af dårligt forberedte paragraffer og retter op på nogle af forringelserne i lovforslaget. Ændringsforslag nr. 6 øger forbedringstilskuddet til 100 pct. ved kommunalt påbud. Enhedslisten undrer sig over denne form for incitamentsstruktur, idet dette vel betyder, at en ejer blot kan vente på kommunalbestyrelsens påbud og ikke selv tage initiativer, idet støtten derved stiger fra 97 til 100 pct. Usikkerheden om dette punkt betyder, at Enhedslisten vil stemme hverken for eller imod ændringsforslag nr. 6.

Et tredje mindretal i udvalget (FRI) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme imod de stillede ændringsforslag.

Frihed 2000 erkender, at der i det fremsatte lovforslag findes små forbedringer i forhold til den eksisterende byfornyelseslov, men lovforslaget ændrer ikke afgørende på, at byrdefordelingen mellem stat og kommuner er grundlæggende forkert, idet den medfører et alt for stort spild af offentlige midler.

Frihed 2000 skal henvise til det lovforslag om ændring af byfornyelsesloven, som Frihed 2000 fremsatte i folketingsåret 1999-2000 (L 279, se Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 7671 samt tillæg A side 7756 og 7760).

Frihed 2000 skal i den forbindelse gentage sine bemærkninger fra L 279 om, at en lang række ombygninger med offentlig støtte efter byfornyelsesloven koster langt mere, end det koster at opføre helt nyt byggeri. Ombygningsudgifter på 12.000 kr., 15.000 kr., 20.000 kr., ja, helt op til 35.000 kr. pr. m² er om ikke typiske så dog ikke usædvanlige. Dette skal ses i forhold til, at det koster i størrelsesordenen 10.000-11.000 kr. pr. m² at opføre nyt almennyttigt byggeri, når det er dyrest. En alt for stor del af ressourcerne til byfornyelse anvendes således samfundsøkonomisk urentabelt, idet der i mange tilfælde betales langt mere for en tidssvarende bolig, end det er nødvendigt. Nyere eksempler fra medierne viser således, at enkeltlejligheder i københavnsområdet er byfornyet for både 2 og 3 mio. kr.

Det betyder også, at det går unødvendigt langsomt med at forbedre boligstandard. I perioden 1990-95 er der givet tilsagn på i alt ca. 3,1 mia. kr. til ombygninger, som ligger over 10.000 kr. pr. m². Det svarer til ca. 30 pct. af samtlige tilsagn til ombygningsudgifter efter byfornyelsesloven i perioden. I perioden 1996-99 (4 år) har der været afsat ca. 8,7 mia. kr. til offentlig byfornyelse. En del af disse midler kunne være anvendt langt mere hensigtsmæssigt, således at et større antal boliger kunne være blevet gjort tidssvarende.

En af grundene til, at dette samfundsøkonomisk set helt åbenlyse spild af ressourcer finder sted, er, at det støttesystem, som er opbygget omkring den offentlige byfornyelse, ikke indeholder den rette motivation til at holde igen. Eller rettere sagt, betalingen og ansvaret for at gennemføre ombygninger til de nævnte høje omkostninger følges ikke ad.

Støttesystemet har for de høje ombygningsudgifter den konsekvens, at den del af udgiften, der typisk ligger ud over 6.000-8.000 kr. pr. m², ikke